

ת"פ 36789/11/15 - מדינת ישראל נגד אחסין אבו עאייש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 36789-11-15 מדינת ישראל נ' אבו עאייש

לפני כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד הכהן ומיודובניק

נגד
הנאשם אחסין אבו עאייש
ע"י ב"כ עו"ד תורג'מן

גזר דין

השתלשלות ההליך:

1. ביום 20.3.17, במסגרת הסדר טיעון, הודה הנאשם בכתב אישום מתוקן והורשע בעבירות הבאות:

א. הסעת תושב זר השווה שלא כדין, לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952;

ב. נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף, לפי סעיף 10א לפקודת התעבורה;

2. הנאשם הופנה לשירות המבחן והתקבל בעניינו תסקיר מיום 30.7.17. כמו-כן הופנה הנאשם לממונה על עבודות השירות אך הוא לא התייצב לראיון והזדמנות נוספת שניתנה לבקשתו הושחתה לריק עקב מחדל הנאשם מלהביא מסמכים רפואיים שהתבקשו. עוד הוגשו גיליון הרשעות פליליות [תע/1] וגיליון הרשעות תעבורה [תע/2].

3. ביום 28.11.17 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, לפי המוסכם, והיום 13.3.18 השלימו טיעוניהם:

לפי המוסכם, התביעה עתרה בתחילה לעונש של שישה חודשי מאסר, שניתן לרצותם בעבודות שירות, למאסר מותנה, קנס, פסילת רישיון נהיגה ופסילה על-תנאי. משלא נמצא הנאשם כלא-כשיר לעבודות שירות, תיקנה התביעה את עתירתה וטענה לעונש מאסר בפועל, בכליאה.

ההגנה עתרה לעונש של מאסר מותנה, חיוב בשל"צ, ופסילת רישיון לתקופה קצרה, בהסתמך על התסקיר;

מעשי הנאשם:

ביום 26.4.15, בכביש 6 סמוך לגבעת שמואל, הסיע הנאשם ברכבו ארבעה תושבים זרים ששהו בישראל שלא כדין.

באותה עת נהג הנאשם כשתוקף רישיון הנהיגה שלו פקע מחמת אי-חידוש.

נסיבות העבירות - קביעת מתחם העונש ההולם:

1. כידוע, בית המשפט לא ידחה בנקל הסדר טיעון לעונש שמובא לאישורו, לנוכח קיומם של שיקולים כבדי משקל התומכים במוסד הסדרי הטיעון, ובראשם האינטרס הציבורי שלא לכרסם במעמדו כמכשיר אכיפה ושלא לפגוע באינטרס ההסתמכות של הנאשם (ע"פ 2021/17 **מצגר נ' מ.י.** (2017), פסקה 11). יחד עם זאת, בית המשפט אינו כבול להסכמות הצדדים בהסדר הטיעון לעניין העונש, ובבואו לגזור את הדין הוא רשאי ואף חייב לבחון את נאותות הסדר הטיעון אשר הובא לפניו, אם בהסדר שהוגש לפניו התקיים איזון בין טובת ההנאה הצומחת לנאשם מהסדר טיעון לעניין העונש, לבין אינטרס הציבור כפי שהוא בא לידי ביטוי בעונש המוסכם. על מנת לקבוע אם התקיים האיזון הראוי, על בית המשפט לבחון את העונש המוסכם בהסדר הטיעון אל מול העונש שהיה נגזר על הנאשם לולא הסדר הטיעון, ומהי מידת ההקלה שניתנה לו עקב הסדר הטיעון (ע"פ 1958/98 **פלוגי נ' מ.י.** (2002); ע"פ 3068/10 **פלוגי נ' מ.י.** (2010), פסקאות 44-40).
2. בית המשפט העליון קבע פעמים רבות שהוראותיו של תיקון 113 לחוק העונשין אינן עומדות בסתירה ל"גישת האיזון הראוי" - דהיינו, הערכאה הדינית מוסמכת ואף נדרשת לבחון הסדרי טיעון על רקע מתחם הענישה ההולם, שאותו יש לגבש בהתאם להוראות הקונקרטיות של תיקון 113 (ע"פ 921/17 **אבו זעילה נ' מ.י.** (2017); **מצגר הנ"ל**, פסקה 16; ע"פ 5855/15 **לוגסי נ' מ.י.** (2016), פסקה 11; ע"פ 512/13 **פלוגי נ' מ.י.** (2013), פסקאות 12-18 לפסק דינו של השופט ח' מלצר; קול אחר שנשמע בדברי הש' זילברטל בע"פ 2524/15 **שפרנוביץ נ' מ.י.** (2016) איננו אפוא עיקרה של הלכה).
3. העבירות בוצעו במסגרת 'אירוע עבירה' אחד, נושא לקביעתו של מתחם אחד.
4. הערכים המוגנים בעבירה של הסעת שב"ח, כמו בעבירה של העסקת שב"ח, הם זכותה של המדינה לקבוע מי הבא בשעריה, והקטנת הסיכון הביטחוני (רע"פ 5861/11 **דניאל נ' מ.י.** (2011)), כשעבירה זו היא מעין מעגל נוסף המחשק את עבירת היסוד של איסור הכניסה לישראל שלא כדין.
5. הנאשם פגע מהותית בערכים המוגנים, ויצר פוטנציאל סיכון משמעותי במיוחד לנוכח מספר הנוסעים (וראו רע"פ 2572/16 **סויסה נ' מ.י.** (2016) ורע"פ 1941/09 **עלאדין נ' מ.י.** (2009)). העבירה היתה מתוכננת, לשם פרנסה ומחמת דוחק כלכלי, כחלק משגרת עבודה שאימץ הנאשם לעצמו, כפי שמסר לשירות המבחן.
6. מדיניות הענישה בעבירות אלו מכתובה כלל של עונשי מאסר (רע"פ 5198/01 **ח'טיב נ' מ.י.** (2001) ורע"פ 3674/04 **אבו סאלם נ' מ.י.** (2006), אך בבדיקה פרטנית של נסיבותיו של כל מקרה, עולה כי הענישה המקובלת והנהגת בעבירה של הסעה והעסקת תושבי ישראל שלא כדין, הינה מגוונת ונתונה בהיבן מאסר על תנאי לביטחון פופולר ולתקופה של מספר חודשי מאסר, וראו למשל רע"פ 756/10 **מרעין מדינת ישראל** (2010); רע"פ 9301/09 **מחארג'ה מדינת ישראל** (2009); עפ"ג 56821-03-15 **אל טלאקה נ' מ.י.** (2015); ת"פ 18578-09-15 **מדינת ישראל נ' אבו ננה** (2016); ת"פ 51984-09-14 **מדינת ישראל נ' חרובי** (2016); ת"פ 24051-08-12 **מדינת ישראל נ' יואלעדי** (2014); ת"פ 27853-08-10 **מדינת ישראל נ' בדווי** (2013); ת"פ 22206-03-11

מדינת ישראל נ' ארזי (2013); ת"פ 58288-09-11 מדינת ישראל נ' פרנקל (2013). קיימים אף חריגים של אי הרשעה, וראו ת"פ 32436-01-11 מדינת ישראל נ' יוסף עטאללה (2014) ות"פ 18089-03-10 מדינת ישראל נ' אסמאעיל אלעמורי (2012) (המדינה לא הגישה ערעורים על גזרי-דין אלו).

7. בהתחשב בכלל הנסיבות, ובמיוחד במספר הנוסעים, ייקבע מתחם העונש ההולם בין מאסר שניתן עקרונית לרצותו בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר, כעונש עיקרי. עתירת התביעה מצויה אפוא במתחם העונש ההולם.

8. עבירת התעבורה של נסיעה ללא רישיון נהיגה בתוקף מחמת אי-חידושו לא תשפיע על העונש העיקרי.

קביעת העונש במתחם:

1. הנאשם יליד 1995, כבן 22 כיום, נשוי לשתי נשים ומתגורר עם משפחתו בפזורה הבדואית בנגב. עקב פטירת אביו נאלץ הנאשם להפסיק את לימודיו בגיל עשר ולצאת לעבודה. הנאשם מתמיד בעבודותיו, אך מתמודד עם קשיים כלכליים ורגשיים ניכרים, בין היתר בשל המורכבות המשפחתית המתוארת בתסקיר.

2. לחובת הנאשם הרשעה משנת 2016 בגין עבירת התפרצות לדירה, אותה ביצע בשנת 2015, ושבגינה נגזר עליו עונש שעיקרו ארבעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות (אותו ריצה באופן חלקי בלבד). לחובת הנאשם עבר תעבורתי מכביד, ובהרשעה מאוחרת למעשה דן נדון למאסר מותנה, קנס ופסילה בשל נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף מחמת פקיעתו.

3. הנאשם נוטל אחריות לביצוע העבירה, אותה עבר עקב דוחק כלכלי והרצון למצוא אפיק פרנסה.

4. שירות המבחן התרשם כי לנאשם, שנאלץ להתבגר ללא דמויות הוריות תומכות ומחנכות, מערכת ערכים תקינה, והוא מנהל את חייו תוך גילוי אחריות בתחומי התעסוקה והמשפחה. עם-זאת, וכתוצר של אופן התבגרותו, הנאשם מתקשה לפעול באופן מותאם לאתגרים שמולו, אך אינו מוצא צורך בטיפול. השירות סיכם והמליץ על ענישה הרתעתית-חינוכית של 120 שעות של"צ, כדי לא לנתקו ממעגל התעסוקה.

5. לזכות הנאשם נתונים אלו:

א. הנאשם ומשפחתו עתידים להיפגע קשות מעונש מאסר, ולו בעבודות שירות, שיגביל את יכולת ההשתכרות של הנאשם;

ב. הנאשם הודה וחסך משאבי ציבור;

ג. הנאשם נטל אחריות למעשה באופן כן, ומביע חרטה;

ד. הנאשם צעיר מאוד, והוא מתמודד עם נסיבות חיים קשות ששירות המבחן קושר לביצוע העבירה;

ה. אין לחובת הנאשם הרשעות מסוג זה;

עמוד 3

ו. משקל-מה יינתן גם לחלוף הזמן, אף שבזמן זה ביצע הנאשם עבירת התפרצות;

6. מתן משקל מקסימלי לנתונים העומדים לזכות הנאשם, לרבות עצם קיומו של הסדר הטיעון, יכול והיה מוביל לקביעת העונש העיקרי כמאסר בעבודות שירות. דא עקא, שהנאשם בעט בטובה והכשיל בהתנהגותו אפשרות זו. עונשו העיקרי של הנאשם יהא אפוא מאסר קצר בכליאה.

7. בנוסף, יוטלו עונשי פסילה בפועל ורכיבים נלווים שעיקרם הרתעתי. אף שהעבירה בוצעה ממניע כלכלי, אמנע מהטלת עיצום כספי בעין, לנוכח מצבם הכלכלי הדחוק של הנאשם ושל משפחתו. המצוקה הכלכלית והצורך שבשיבתו של הנאשם למעגל התקין של תעסוקה, יצדיקו גם קביעה מתונה של פסילתו מלנהוג.

סוף-דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. ארבעה חודשי מאסר בפועל;
- ב. שלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירה על חוק הכניסה לישראל;
- ג. התחייבות בסך ₪ 1,000 למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירה על חוק הכניסה לישראל. לא ייחתם ההתחייבות, ייאסר הנאשם לחודש ימים;
- ד. שלושה חודשי פסילה מלנהוג או לקבל רישיון נהיגה, מיום שחרורו או מתום תקופת פסילה קודמת, לפי המאוחר;
- ה. שלושה חודשי פסילה על תנאי למשך שנתיים מתום תקופת הפסילה בפועל;

הוראות נלוות:

- א. עותקי גזר הדין יועברו לידיעת הממונה על עבודות השירות ושירות המבחן;
- ב. פיקדון בתיק זה בסך ₪ 600 יושב לנאשם, אם טרם הושב; אם הפקיד הנאשם מזומן בתיק מ"י 42830-04-15, יושב לו הפיקדון בתום ריצוי עבודות השירות;

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"ו אדר תשע"ח, 13 מרץ 2018, במעמד הצדדים.